

Afstand til Embedslægen. Jeg skal imidlertid — det ønsker jeg til Slut at sige til det ærede Medlem Hr. Raunkjær — i min Administration af Loven, ogsaa nu efter at Tallet bliver nedsat fra 80 til 70, drage Omsorg for, at de tyndt befolkede Egne ikke bliver forurettet paa de mere tæt befolkede Egenes Bekostning.

Johannes Lou: Jeg maa beklage, at den højtærede Indenrigsminister ikke ogsaa rettede en Tak til mig for den Stilling, jeg har taget til Lovforslaget, for det var jo netop mig, der krævede en kort Udvalgsbehandling, de tre øvrige Ordførere var kun sekundære Kræfter, der sluttede sig til det af mig rejste Ønske paa dette Felt.

Nu fik vi den meget vigtige Oplysning om Grunden til, at vi ikke nu faar den Revision af Embedslægeloven, som i 1914 var lovet os til 1925, at nemlig Indenrigsministeren ikke havde haft Tid til at sætte sig ind i Forholdene. Vi støder atter her paa en af de Ulemper, der er en Følge af, at det socialdemokratiske Ministerium har vendt op og ned paa de forskellige Administrationsgrene og lagt een Sag hen under eet Ministerium, en anden under et andet. Her har man et Forslag til Revision, der har været forelagt Sundhedsstyrelsen allerede den 12. April 1923, men endnu har man ikke kunnet træffe nogen Bestemmelse desangaaende.

Den højtærede Minister spurgte mig, om jeg talte paa Partiets Vegne. Jeg gjorde i min Tale ganske nøjagtig Rede for, naar jeg talte paa Partiets Vegne, og naar jeg talte paa egne Vegne. Den højtærede Minister takkede mig for, at jeg vilde være med til at rydde det dumme Eksamensvæsen af Vejen. Mine Bemærkninger herom udtaltes paa Partiets Vegne; i den Henseende er det konservative Folkeparti og Ministeren ganske enige. Ligeledes er det konservative Folkeparti enigt med Ministeren i Nedsættelsen af Kredslægerne Antal. Jeg sagde med Hensyn til Spørgsmaalet om de rene Embedslæger, at for mig var de Angreb, der havde fundet Sted paa Lægeorganisationerne i Tilknytning til, hvad der var sket i Hjørring, afgørende for, at man burde gaa til de rene Embedslæger. Jeg ved meget godt, at min udmærkede Partifælle i Landstinget ikke er enig med mig paa dette Punkt, og det har jo ogsaa den højtærede Indenrigsminister faaet Oplysning om.

Alle Ordførerne og nu den højtærede Minister har været inde paa de fire Embedslægers Stilling og benyttede det Argument,

at den foreslaaede Ordning vilde spare Staten for en 14 000—15 000 Kr. om Aaret. Jeg tror, dette Tal er alt for højt, bl. a. fordi allerede en af disse Embedslæger har sagt, at han ikke vilde gaa med til denne Eksamenshistorie, som skulde finde Sted i 1926. Men det, der for Lovgivningsmagten maa staa som det afgørende, er dog dette: Hvorledes er disse Embedslægers Stilling? Det har været saaledes, at i Kredslægeklubben udtalte man, at den Lov, vi gav i 1914, var en Haan imod Kredslægerne, og derfor vedtog Kredslægerne paa deres Generalforsamling, at de vilde gaa imod Loven. Det finder meget skarpt Udtryk i en Artikel af en af de fire Læger, som i „Ugeskrift for Læger“ Nr. 49 skriver: „Det var ikke de fire Embedslæger, som brød ud og ikke vilde staa Last og Brast med deres Kolleger (og gaa til Canossa [Eksamen] sammen med dem), men det var de øvrige Kolleger, der, efter at det af Kredslægeforeningens Aarsmøde var vedtaget, at ingen af os skulde melde sig til Eksamen, fordi man ansaa en saadan Fordring for en Haan mod vel-tjente Embedsmænd, brød ud og indmeldte sig til Eksamen alligevel.“ Med andre Ord, det er de fire Embedslæger, der har gjort Obstruktion mod den Lov. Man kan sige, at Bestemmelsen er heldig, eller at den ikke er heldig — jeg mener, at den ikke er heldig, men det er i denne Forbindelse knusende ligegyldigt; Loven skal alligevel holdes, og Lovgivningsmagten maa ikke komme bagefter og sige: Lad saa Naade gaa for Ret. Vi ved ogsaa, hvorledes Sundhedsstyrelsen har stillet sig til Ansættelsen af disse fire Embedslæger; Flertallet i Sundhedsstyrelsen er gaaet direkte imod den af Ministeriet foreslaaede Ordning.

Endelig skal jeg sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Raunkjær. Jeg erkender, at Ministerens Stilling efter det er en lille Smule træls. Nu har alle det ærede Medlems Partifæller krævet en Nedsættelse af Kredslægerne Antal paa Grund af, at disse, som det oplyses af det ærede Medlem Hr. Hækkerup, under de nuværende Forhold har en Times Arbejde om Dagen, men saa kommer det ærede Medlem og siger: Ja, de kan nedsætte alle Vegne, men min lille Hassan skal beholde sineskæve Ben. Jeg vil tilraade Venstre, som stadig raaber paa Nedsættelse af Embedsmændenes Antal, at de hver for sig altid husker paa, at de har en lille Hassan med de skæve Ben, som de ved enhver Lejlighed forsvarer.

Statsministeren (Stauning): Jeg har lovet Indenrigsministeren at oplyse, at han